

[H. C. Hansen.]

ste tids forhandlinger og diskussion omkring skibsværfternes situation bør udfoldes bestræbelser og initiativ for at søge en handelsaftale med Sovjetunionen tilvejebragt. Jeg henstiller til den højtærede udenrigsminister, at han positivt deltager i sådanne bestræbelser.

Jeg har ikke så forfærdelig mange bemærkninger til de mange enkelte indlæg, der er fremkommet her, og navnlig tror jeg, at jeg bliver nødt til at se bort fra replikker til de fleste af de ærede ordførere for partierne. Det er jo et temmelig omfattende område at skulle replicere til, når samtlige ordførere og 8 ministre har udtalt sig, og det må pålægge os en naturlig begrænsning, som måske oven i købet vil være velset her i salen.

Jeg skal derfor også gøre mig meget hurtigt færdig med den højtærede indenrigsminister. Det fremgik jo klart af ministerens tale, at der ikke var blevet meget tilbage af de store ord og det fede flæsk fra KB-hallens konservative møde. Flotheden med, at vi havde øget statsgælden med to milliarder plus Marshallhjælpen, har indenrigsministeren måttet tage tilbage, de to milliarder blev til en halv milliard eller, som jeg sagde i min tale, 555 mill. kr., d. v. s. en fjerdedel af ministerens tal. Forhåbentlig vil ministeren fremtidig bestræbe sig for at udvise lidt større omsorgsfuldhed i sin omgang med tallene, selvom det er hans egne tilhængere, der skal varmes op. Det nytter jo ikke noget at sige, at Marshallhjælpen her er sløset bort, for det er den ikke. Anvendelsen af den vil ministeren næppe finde på at bebrejde os. Den er brugt til råvarer, maskiner og anlæg, og den var beregnet hertil. Jeg er også glad ved ministerens rettelser af sine egne oprindelige valutatal — også den var påkrævet.

Jeg har nogle bemærkninger til den højtærede finansminister. Den højtærede minister gik i går med ganske skarpe vendinger i rette med mig og med nogle af mine betragtninger. Om min sammenligning af produktionstallene fra denne periode og fra vor sagde den højtærede finansminister, at det dog var for ringe af mig at byde folketinget sådanne ræsonnementer. Jeg skænker finansministeren hans forargelse. Det havde været morsommere, om han havde kunnet erklære mine tal for forkerte; det havde også været morsommere, om den

højtærede finansminister — der jo gerne vil være den mand, som irrettesætter og ved bedre — havde taget sig en smule af sine egne. Når jeg tænker på, hvad vi er stillet overfor af propaganda og agitation om sammenbrud, elendighed, kaos, ødelæggelse, og jeg ved ikke hvad, når jeg tænker på, hvad den højtærede finansministers egen presse og det konservative partis presse og talere præsterer — jeg var inde på det i mit første indlæg — må jeg indrømme, at den højtærede finansministers forargelse overfor mig ikke gør noget større indtryk på mig.

Når man endelig sagligt oplyser om forholdene — som jeg har gjort det for vort vedkommende — og gør det i relation til en belysning af vore modstanderes meget hårdhændede, vildt overdrevne agitation, forlader finansministeren pludselig sit ellers så ophøjede stude og går ned på den almindelige politiks kolde jord for at blive forarget. Jeg beder den højtærede finansminister om at fordele sin forargelse, så han har noget i behold — og han behøver en del — til sit eget parti i regeringskoalitionen.

Hvad selve den faktiske bebrejdelse overfor omtalen af produktionstallene angår, skal jeg dertil kun sige, at siden 1950 er produktionen indenfor vor vigtigste eksportindustri, jern- og metalindustrien, faldet med 13 pct. Lad denne kendsgerning stå som en af flere, men som en central i denne sammenhæng.

Må jeg gøre en bemærkning til. Jeg citerede, hvad den højtærede finansminister sagde, da han i denne sal var oppositionspolitiker, om kreditstramningen, om ikke at slagte hønen, der lægger guldæg. Finansministeren kan godt bevare en smule af sin forargelse overfor sin egen skiftens standpunkter i den forløbne tid.

Mere end dette interesserer mig imidlertid det nye slagord, finansministeren har lanceret, og som hedder udgiftsreform. Jeg bad her i tinget om oplysning om dets indhold, og jeg har fået en henvisning til at læse „Nationaltidende“. Det synes jeg er meget venligt og imødekommende. Da ministeren ikke selv har fundet sig foranlediget til her i salen at opsummere sin artikels indhold og give besked her, hvor han er blevet spurgt, bliver det vel nødvendigt, at jeg med et par bemærkninger gør det, så meget mere som jeg forstår, at slagordet udgifts-